

בבית המשפט המחוזי תל-אביב-יפו

ע"א 1145/95

בפני: השופטים: י. גרוס, אב"ד; י. בן-שלמה;
מ. רובינשטיין

המערערים: יוסף קליין ואח'
ע"י ב"כ עו"ד שי ליבליך
נגד
המשיב: שמעון אמסלם
ע"י ב"כ עו"ד א' ארז

פסק-דין

השופט י. גרוס:
רקע כללי

1. ערעור על פסק-דינו של בית-משפט השלום בתל-אביב (כב' השופטת ש')

דוּתן) לפיו חוייבו המערערים לשלם למשיב פיצויים בגין לשון הרע בסכום כולל של 150,000 ש"ח.

2. העובדות הדרושות לענייננו אלה הן: המשיב הינו שחקן כדורסל מקצועני בקבוצת הפועל חיפה. בעבר שיחק בקבוצת הכדורסל של הפועל תל-אביב ובשלב מסוים החלו אוהדי הקבוצה היריבה של מכבי תל-אביב להקניטו בקריאות "אמסלם ההומו" אשר עד מהירה הפכו גם לשיר קבוצתי. קריאות ושירה אלה ליוו את המשיב במשחקי כדורסל רבים ועצמו והאדירו ככל שגברו הצלחותיו של המשיב בשדה, עד אשר הפכו לחלק מה"פולקלור" של האוהדים, בדומה לקריאות שנהוג ללוות בהן את שופט המשחק והמתייחסות לאימו. כך חלפה נקפה לה תקופה מסויימת כאשר הקריאות והשירה מלוות את המשיב ובשל הפופולריות שלהן הוא אף התראיין על תופעה זו בכלי התקשורת. המקרה דן שהביא את בעלי הדין שבפנינו לספו של אולם בית-המשפט, אשר אף בתוכו הפגינו כושר ספורטיבי מעולה בהתדיינות מתישה, התרחש בעקבות פרסום במדור הספורט של עתון "העיר", המוצא לאור ע"י המערערת² ואשר עורכו הינו מערער 1, של כתבה (מוצג ת/3) שעניינה אולימפיאדת ההומוסקסואלים שעמדה להיערך בקיץ בניו יורק. בראש הכתבה מתנוסס צילום של השחיין גרג לוגאניס בעל מדליית זהב בקפיצה למים, שהינו הומוסקסואל. בכתבה מופיעה גם תמונתה של הטניסאית הנודעת מרטינה נברטילובה, שהינה לסבית מוצהרת, ואילו בצד שמאל של הצילום בכותרת ראשית של הכתבה נכתב "אמסלם לא לבד". מדובר בכתבה רצינית המפרטת את ההיסטוריה של המשחקים האולימפיים של קהיליית ההומוסקסואלים והלסביות וכן שפע פרטים לגבי האירוע הצפוי.

לאור זאת נטען ע"י המשיב, והטענה התקבלה על דעת השופטת המלומדת, כי מהכתבה עלה שהמשיב נימנה אף הוא על קהיליית הספורטאים ההומוסקסואלים ושייך בדרך זו או אחרת לאירוע המתואר בכתבה.

לאחר פרסום הכתבה פנה המשיב באמצעות בא כוחו למערערים בדרישה לפרסם

התנצלות באותו מקום ובאותן אותיות. בעקבות פניה זו פרסמה בעתון "העיר" שבוע לאחר מכן "הבהרה" שהודפסה באותיות קטנות (לעומת אותיות הענק מהן הורכבה הכותרת נשוא התביעה). בהבהרה זו נאמר בפתח הדברים כי "אף אחד בספורט "העיר"

לא חשב ולא חושב ששמעון אמסלם הוא הומוסקסואל... הכותרת לכתבה... היתה 'אמסלם

לא לבד', בפראפרזה על הקריאה המגוחכת שנולדה אי שם בשנות השמונים, במרומי שער

11 ביד אליהו...". בהמשך הדברים צויין כי הכותרת האמורה גררה גל תגובות חסרות תקדים כאשר עתונאים וסתם קוראים "שרואים עצמם כמשתייכים לאגף הליברלי של החברה התל אביבית" שאלו כיצד נעשה למשיב דבר שכזה ולדברי המשיב עצמו הוא זכה בקיתונות של לעז ובזו שליוו אותו כל אימת שהסתובב בחוצות העיר. לאחר מכן צויין כי העתון לא התכוון לפגוע במשיב וכי: "לא נותר לנו אלא להתנצל בפניו על הפגיעה, אבל בעינינו, מה שמדאיג לא פחות מהפגיעה הישירה באמסלם, הוא סולם

הערכים הרווח בציבור שגרם לתגובה שתוארה כאן". מכאן ואילך מובעת באותה "הבהרה" בקורת על החברה הבלתי מתקדמת שבה היותו של אדם הומוסקסואל הוא ענין מגונה. והסיפא של הודעה זו מסתיימת בהאי לישנא: "לנו נותר רק להצטרף ששמעון אמסלם נפל קורבן לבדיחה לא טובה שנפלה על האוזניים הלא נכונות, ולהתנצל בפניו. אבל הצער הגדול לא פחות נובע מהשיעור המאלף שלמדנו השבוע על העם בתוכו אנו יושבים". הבהרה זו לא השביעה את רצונו של המשיב ולפיכך החיש פעמיו לבית-המשפט בתביעה לפיצויים בגין לשון הרע. תביעתו נשענה על כך שמכותרת הכתבה משתמע כי הינו הומוסקסואל שעה שאין לו כל נטיות מעין אלה ולכן מדובר בשקר גם שנועד לבזותו ולהשפילו בקרב הציבור בכלל ואוהדי הספורט בפרט. מכאן תביעתו לפצוי על הנזק שנגרם בשל הפגיעה בשמו הטוב.

פסק הדין נשוא הערעור

3. בפסק-דינה המפורט התמודדה השופטת קמא עם שלל טענותיהם של המערערים,

לא הותירו אבן על אבן וניהלו מאבק עז ומתיש. אלה עיקרי קביעותיה של השופטת קמא:

א. אין ספק שהכתבה מציגה את המשיב כמי שמשתייך לקהיליית הספורטאים

ההומוסקסואלים.

ב. דחיית טענת המערערים לפיה לא הוכח כי הכותרת "אמסלם לא לבד" מתייחסת

למשיב דווקא, שהרי לא פורסם השם המלא ואף לא תצלום בציוד. לדברי השופטת הודו בכך המערערים ב"הבהרה" שפירסמו ואף לא ניסו לטעון אחרת בעדותם בבית-המשפט.

ג. ה"הבהרה" האמורה לא היוותה התנצלות ראויה. היא פורסמה באותיות

קטנות לעומת כותרת הענק בכתבה נשוא התביעה ועיקרה יוחד לא להתנצלות בפני המשיב אלא לחוסר הפתיחות של החברה הישראלית.

ד. במקום להתנצל ולפצות את המשיב, המשיכו המערערים לדבוק בדרך הפסולה

בה הלכו. כך הגישו כתב הגנה בה טענו כי שמו המלא של התובע אינו מאוזכר בכתבה, כי הפרסום מוגן לפי [חוק איסור לשון הרע](#) וכי התנהגות המשיב היא שגרמה לפרסום. כך גם ניהלו את המשפט עצמו תוך כדי חקירות מבישות של המשיב ורעתו בהמשך לגישתם השחצנית שאיפיינה גם את הכתבה וההבהרה.

ה. דחיית טענות המערערים כי המשיב לא צמצם תביעתו למגזר מיוחד של קהל

חובבי הספורט, כי השלים עם הקריאות כלפיו ולא נלחם בהתפשטותן, וכן דחיית טענת "אמת דיברתי."

ו. באשר לשיעור הפיצויים נקבע בפסק-הדין נשוא הערעור כי מדובר בשחקן

מקצועני שהפרסום הוא חלק מהווייתו, אשר בנה קריירה העשויה בעתיד לפתוח בפניו את עולם הפרסום ומשום כך יש לראות בחומרה את הפגיעה בשמו הטוב, בנוסף לפגיעה הנפשית שנגרמה לו. בקביעת שיעור הפיצויים הובא בחשבון גם אופן ניהול ההגנה בדרך בוטה ומשפילה.

ז. אשר לשאלה הערכית האם כנויו של אדם כהומוסקסואל הינו עלבון המצדיק

פסיקת פיצויים לטובתו, קבעה השופטת קמא כי מקובל עליה שבחברה סובלנית אין מקום לייחס משמעות מעליבה לנטייתו המינית של אדם, אלא שחברתנו טרם הגיעה למידת סובלנות ופתיחות שכזו והכנוי "הומו" מהווה עלבון בעיני חלק נכבד מהציבור. כמו כן אין חולק שהמשיב אינו הומוסקסואל ואין סיבה להכתירו ככזה ולגוררו למאבק שאינו מעוניין ליטול בו חלק.

טענות המערערים

4. אלה טענותיהם העיקריות של המערערים בפנינו:

א. טענתם העיקרית של המערערים, הממשיכה למעשה את הקו שנקט ב"הבהרה"

הני"ל, הינה כי בשנים האחרונות קרתה פריצת דרך בחברה הישראלית ויש הכרה בזכויות ההומוסקסואלים, כך שעובדת היותו של אדם הומוסקסואל שוב אינה הופכת אותו למטרה לבוז ולעג. לעומת זאת פסק-דינה של השופטת קמא מוקיע את תופעת ההומוסקסואליות ופוסק פיצוי בשיעור עצום בשל כותרת מבודחת בלבד, כאשר אין מקום לפסיקת פיצויים על טעם רע. מה גם שמדובר בעתון נאור וליברלי, אשר קהל קוראיו מודע להשקפותיו בתחום זה ולפיכך בעיני קוראי העתון אין בכך משום דיבה.

ב. השקפת השופטת ונטיית לבה השתקפו בדיון וגרמו לכך שהמערערים לא זכו

לדיון הוגן. הדבר התבטא, בין היתר, בהערות עוקצניות ובהחלטות ביניים שפגעו בזכויות המערערים, כגון הערות שבי"כ המערערים מנסה לזרות חול בעיני בית-המשפט או שטענת המערערים היא טענה מקוממת. לפיכך יש מקום, לדעתם, לבטל את פסק-הדין ולהחזיר את הדיון לשמיעה מחודשת בפני שופט אחר.

ג. המערערים חוזרים על טענותיהם, שנדחו כאמור, על כך שהמשיב לא צמצם

תביעתו למגזר מיוחד, על שהשלים זה מכבר עם הקריאות הזיהות שהוטחו כלפיו במגרש ואף התייחס לכך בהומור בראיונות שונים, כך שניתן להעלות כלפיו טענת "אשם תורם" וכי לא הוכח שהכתבה מכוונת דווקא למשיב עצמו, שהרי השם אמסלם הינו שם נפוץ ביותר.

ד. לענין שיעור הפיצויים, טוענים המערערים כי השופטת אימצה את עדויות

המשיב ואשתו כלשונו בסרבה להתיר למערערים להוכיח כי עדויות אלה מוגזמות ומגמתיות. נפסקו פיצויים בגין טענות שלא הוכחו כל עיקר, כגון הטענה לגבי ניתוק הטלפון או הפגיעה הנפשית ולמעשה לא הוכחו נזקים של ממש. כמו כן יש להתחשב בעובדה שלא המערערים הם שיצרו את הכינוי האמור, שכן, כפי שכבר נאמר, מדובר בקריאות המלוות את המשיב משך שנים רבות עד שהיוו חלק מהפולקלור במגרשי הספורט והמשיב נהיה שווה נפש לגביהן. כמו כן היה מקום להתחשב בהבהרה ובהתנצלות שפורסמו, בחופש הבטוי ובתפוצתו הנמוכה של העתון. לעומת זאת נפסקו במקרה דנן, לפי השקפתם, פיצויים עונשיים שאינם מקובלים בישראל. אתייחס לטענות הללו כסידור.

השאלה הערכית: העלבון שבכנוי אדם כ"הומו"

5. הדגל שבו מנופפים המערערים החל בנוסח ה"הבהרה" הנ"ל וכלה בטיעון בפני בית המשפט קמא ובערעור שבפנינו, הינו דגל הקידמה והליברליות. לטענתם יש לראות את הפרשה כולה על רקע זה, כאשר עתונם נאבק לשינוי הערכים השמרניים הנוקשים הכוללים חוסר כל סובלנות ופתיחות כלפי מחנה האנשים בעלי הנטיות המיניות השונות מהמקובל. הנסיון הזה להציב את גבולות המערכה המשפטית בתיק דנן בתחום זה נדחה, ובצדק רב, ע"י השופטת המלומדת, ובשל כך זכתה אף היא לקיתונות של בקורת מצד ב"כ המערערים שניסה להוקיעה כנמנית על אותו מחנה שמרני וחוסר סובלנות. לא זוהי המחלוקת ולא על פסים אלה צריך היה לקיים את הדיון בזכותו של המשיב לקבל פיצויים על הפגיעה בשמו. על המערערים להבין היטב כי מאבק כלשהו לסובלנות, לפתיחות, לשינוי ערכים, אינו יכול להתנהל על גבו של המשיב. הוא הדין לגבי הטענה כי לכל היותר מדובר בהתבדחות גרועה או בטעם רע, שאף בה אין כדי להושיע את המערערים. חוש הומו הוא תכונה מבורכת שיש לה חשיבות מרובה בזמננו ובמקומנו, אך כאשר מנוצל הומו גרוע לרעה ופוגע בזולת אין בכך כל חסינות בפני תביעת נזיקין.

אופן ניהול הדיון בבימ"ש קמא

6. אין לי אלא לתמוה על טיעונם של המערערים בסוגיה זו. אמנם לפי

השיטה האנגלית, שאומצה אצלנו במידה רבה, מידת מעורבותו של השופט בדיון פחותה

היא, אך אף על פי כן קיימות נסיבות בהן לא רק שרשאי הוא אלא חייב הוא להתערב באורח אקטיבי במהלך הדיון. בסוגיה זו יפה עדיין כוחם של דברי השופט ש.ז. חשין בע"א 20/49 עבדול האדי נ' היה"מ פ"ד ג' 13, בעמ' 27 לאמור:

"אין אנו חסידי השיטה הגורסת כי על השופט לראות את הנעשה לפניו ולשמוע את הנאמר באוזניו ללא תגובה וללא שום הדרכה. השופט אינו מצווה להשקיף ממרום דוכנו על המערכה הנערכת לפניו, לגזור שתיקה על עצמו ולשמור סוד כספינקס זה עד בוא מועד מתן פסקו. מאידך גיסא פסולה בעינינו השיטה... שלפיה מטייל לו השופט ארוכות וקצרות בשדה המערכה, חוקר כאן, דורש שם, מפקח, מדריך ונוטל, למעשה, לידי את עצם סדור הדיון".

כך גם מצינו, מפי השופט עציוני כי: "...לשופט השומע משפט ניתן גם הכח וגם שיקול הדעת המתאים להשתלט על ניהולו, כשברור שהמשפט עלול להידרדר לאפיקים שאין ביניהם ובין עשיית הצדק ולא כלום" (ע"פ 414/71 סלטון נ' מ"י פ"ד כז (2) 346, בעמ' 352).

אין ספק שכאשר מעלה בעל-דין טענות הנשענות על בלימה, רשאי ואף חייב השופט היושב על מדין להתערב במהלך הדיון ולהעמיד דברים על מכונם, שכן ניווט המשפט הינו אחד מתפקידיו של השופט. ב"כ המערערים, עו"ד ליבליך, נפגע על שהשופטת התרעמה על כך שפרקליט ותיק ומנוסה שכמותו מנסה לזרות חול בעיני בית-המשפט,

אך במקום לבוא בטרוניה לשופטת ראוי לו כי יפשפש קמעא בטיעונו שלו. בע"פ

1843/92 הוצאת עתון הארץ ואח'י נ' מ"י (לא פורסם), ובע"פ 1221/92 בענין

אלמקיאס (לא פורסם), שאף בהם ייצג עו"ד ליבליך את המערערים, הזדמן לנו כבר לציין כי טענות לגבי חוסר זהות מספקת של נשוא הפרסום הן טענות שלא ראוי להעלותן וכי "אם היו טענות מעין אלה מועלות ע"י איש ציבור העומד לדין, ברי שהעתונות היתה תוקפת אותו בחמת זעם, ואילו במקרה זה, כמו במקרים אחרים מאותו סוג, אין העתונות עצמה בוחלת בהעלאת טענות הגנה אשר כאלה, שעה שניתן לצפות מאנשי העתונות ליתר שאר רוח". דברים אלה יפים לענייננו. כמו כן שומה על בית-המשפט בדונו בתביעות בגין

לשון הרע לעשות כל שלא ידו כדי למנוע גישה בוטה ושחצנית בחקירתו של תובע, שלא יימצא זה לוקה פעמיים, פעם אחת בשל פרסום

לשון הרע הפוגע בשמו ופעם שניה בשל חקירתו המבישה בין כתלי בית-המשפט. לנוכח כל אלה ודאי שאין למצוא כל פסול בדרך ניהול המשפט על ידי השופטת קמא. על כל אלה יש להוסיף כי נימוקי השופטת בסוגיות אלה, כגון זהו המשיב כמי שאליו מכוונת כותרת הכתבה, מקובלים עלינו במלואם.

שיעור הפיצויים

7. המערערים קובלים מרה על שיעור הפיצויים שנפסק לטובת המשיב. אף כאן, ככל שהפכתי והפכתי בטיעוני, לא עלה בידי לדלות נקודת אחיזה המצדיקה התערבות בשיעור זה. בצדק הדגישה השופטת קמא את הפגיעה הצפויה למשיב בתחום הפרסום. אין צורך במומחיות מרובה כדי לקבוע כי סכום של 150,000 ש"ח הינו סכום צנוע כאשר מדובר בענייני פרסום וברווחים הצפויים לכוכב ספורט המופיע במבצע פרסומי שכזה. העובדה שגם בעבר נשמעו קריאות ברוח זו במגרש המשחקים כלפי המשיב, אין בה כדי ליטול את העוקץ מהפרסום האמור של המערערים ואין כל ממש בטענה כי היה מקום לראות בנסיגו להתגבר על קריאות שכאלה משום "אשם תורם" שיש בו כדי להפחית משיעור הפיצויים. בצדק טוען ב"כ המשיב כי בעבר היתה התייחסות לעצם הקריאה במגרשים בלבד, אך לא פורסמה כל אמירה ממנה משתמע כי המשיב הינו הומוסקסואל, שעה שכאן התנוסס שמו בראש כתבה רצינית ומעמיקה בענין האולימפיאדה.

בכל הנוגע לענין הוכחת הנזק, יש לחזור ולציין כי התובע בגין לשון הרע אינו נדרש להוכיח קיום נזק, אלא די בכך שיוכח כי הדברים שנאמרו עלולים להביא לתוצאות המצויות בסעיף [1 לחוק איסור לשון הרע](#) (ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג פ"ד מו(5) 555, 558). מסקנה זו מבוססת גם על לשון החוק עצמו שלפיו "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול..." - "עלול" נאמר ולא שהפרסום גרם בפועל לתוצאות המנויות בסעיף 1 לחוק.

ואולם במקרה זה הוכח אף הוכח קיומו של נזק.

לענין ההתנצלות, שיש לה חשיבות בבוא בית-המשפט לקבוע את שיעור הפיצוי, כבר יוחדו דברים לעיל בכל הנוגע לטיבה המפוקפק של ה"הבהרה" ואין להוסיף על כך.

אין ספק כי הגיעה השעה לכך שמי ששמו נפגע מפרסום מסוג זה יזכה לפיצוי סביר והולם ולא לפיצויים סמליים כפי שנהגו בתי-המשפט לפסוק בעבר. בסוגיה זו השליך המשיב יתו על פסק-דינה של השופטת סירוטה שפסקה פיצוי בגובה של 300,000 ש"ח לטובתו של איסר הראל כלפי העתון "דבר" (ת.א. 1561/91 - לא פורסם), בעוד ב"כ המערערים מפנה לפסקי דין אחרים בהם נפסקו סכומים פחותים בהרבה, כגון ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג הנ"ל בו נפסקו פיצויים בשיעור של 10,000 ש"ח בלבד, ת.א. 5374/94 שיאוביץ נ' הראל (לא פורסם) ואחרים (וראה פסק דינה של השופטת קובו בת.א. 478/93 עו"ד שטנגר נ' גינת שניתן ביום 14.1.97, ואף בו הועמד שיעור הפיצויים שנפסקו על סך של 150,000 ש"ח). דעתי היא, גם לאחר בחינת כל פסקי-הדין הללו, כי הסכום שנקבע ע"י בית-המשפט קמא בנסיבות המקרה הינו סכום ראוי, שקול ומדוד ואין מקום להתערב בו.

המערערים אף מדגישים את חשיבותו של חופש הביטוי ואת הסכנה לקיומו במקרה של פסיקת פיצויים בשיעורים גבוהים העלולים להביא להתמוטטות כלכלית של עתון. מאידך גיסא אין ספק כי זכותו של אדם לשמו הטוב הינה זכות יסוד ראשונה במעלה שהוכרה אצלנו [בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו](#). שאלת האיזון הראוי בין הזכות לשם טוב לבין חופש הביטוי היא סוגיה נכבדה ביותר שניתן לכתוב עליה רבות וכבר העסיקה את הפסיקה והספרות המשפטית פעמים הרבה (ראה ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא פ"ד מז(3) 840; ע"פ 2831/95 הרב עידו אלבה נ' מ"י - לא פורסם). לצורך המקרה דנן אין הכרח להעמיק חקר בסוגיה נכבדה זו ולצלול לכל נבכייה והדילמות הכרוכות

בה. במקרה זה אין ספק כי שיעור הפיצויים שנפסקו לטובת המשיב אין בו כדי לקעקע את חופש הביטוי מזה ומצד שני יש בו כדי להבהיר גם לאנשי התקשורת כי שמו הטוב של אדם הינה זכות יסוד חשובה מעין כמותה שלא ניתן לזלזל בה ולפגוע בה בקלות ראש, ולו גם כדי להביא לעולם בדיחה גרועה וחסרת טעם.

אין לי אלא לחזור ולהפנות בענין זה לפסקי-הדין שאוזכרו ע"י השופטת קמא,

כגון ע"א 802/87 נוף נ' אבנרי פ"ד מה (2) 489, בו מדגיש השופט דב לוי את

חומריתה של עוולת לשון הרע ומציין את המגמה הכפולה שבפסיקת הפיצויים ע"י בית-המשפט: "ראשית, ליתן סיפוק לנפגע, הן ע"י שיוכל לדעת כי מכירים בכך שנעשתה כלפיו עוולה, בכך שפגעו ללא הצדקה בשמו הטוב, והן ע"י כך שסכום הפיצוי כשישולם לו יוכל לשפר במשהו את מצבו ולקרבו במידת האפשר עד כמה שכסף יכול לתרום לכך, למצב שהיה נתון בו קודם התרחשות העוולה. שנית... הפיצויים הנקבעים בגין עוולת לשון הרע נועדו גם כדי שיחנכו את הקהל ויחדירו לתודעתו כי שמו הטוב של אדם, בין אם הוא איש פרטי, ובין אם איש ציבור, אינו הפקר...". או דברי השופט שטרוזמן בת.א. 2411/84 קלוש נ'

ד"ר גנות פס"מ תשנ"א ב' 468 בדבר הנכס היקר המצוי בשמו הטוב של אדם ועל כך ש"פיצוי בגין שם טוב הוא בגדר אומדנה דדינא".

סיכום

8. סוף דבר - מסקנתי היא כי דין הערעור להידחות תוך חיוב המערערים לשלם למשיב הוצאות ושכ"ט עו"ד בערכאתנו בסך 10,000 ש"ח בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום בפועל.
 יהושע גרוס, שופט
 השופט י' בן שלמה : אני מסכים.
 י' בן שלמה, שופט
 השופטת מ' רובינשטיין : אני מסכימה.

מ' רובינשטיין, שופטת

י. גרוס 1145/95-54678313

לפיכך הוחלט לדחות את הערעור כאמור בפסק דינו של השופט גרוס. הערבות הבנקאית שהופקדה בתיק תימסר לב"כ המשיב לשם מימושה על חשבון ההוצאות האמורות.

ניתן היום 30/03/97 בהעדר הצדדים.
 נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח
 נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה. חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן](#)